

ja ilalgi wanaks ei läha lase meile ikka jääda"! Wanaisa kuulis nende palwet, läks neid õnnistades oma trooni pääle jälle tagasi ja pidas oma lubamist kindlaste.

Ükskord aastas, kui lähikesed õdd tulewad ja Ammarik Koiduga kokku puutub, siis wiirwad endid need õnnelikud neli lähikest nädalad üksteise kaenas suud andes waiksel kessõõl ja kinnitawad oma truu-se wannet uue tootusega. On Ammarik oma töö ärateinud ja hiljal õhtutunnil kustuwat päikest oma kihlatud peigmehe kätte annud, siis musutab teine tema armast otsaesist, ja õhkuwad Ammariku paled kumawad roosipunasest taewasest wast maha, kuna Koit jälle walguštama hakkab ja purpurpunane pilwepiir ülestõu-ferwat päikest kuulutab. — Nende jälle-õnne aega ehitab Wanaisa igakord oma ilusama lilledega ja õõpittud hüüawad rõõmu ja armastuse õnsusesse waunud Ammarikule naljatades: „Laišk tüdruk, laišk tüdruk, õõpitt, õõpitt!“

Sulge Kingisepp.

Üks Kingisepp, kes sagedaste hooples, et keegi teda ärähirmutada ei wõida, kutsuti ühe tema sõbra furnu juure walwama. Sest seda oli nõuiks wõetud, temaga proowi teha, kas tema siis tõeste nii julge mees pidi olema, kui ta enesest kiitles. Kingisepp oli ka wal-
mis minema; aga et t'al see kord palju tõõd oli, wõttis ta oma tõõriistad ja tõõd ligi ja hakkas puusärgi juures ametisse. — Wastu kessõõd toodi temale musta kohwi, et ta mitte uniseks ei saaks. Pea selle järele unustas ta ära, et furnu juures on ja hakkas rõõmsa häälega laulma, kus juures ta haamrega ka weel takti löi. Korraga tõuuis „furnu“ istukille ja ütles koleda häälega: „Kes „furnu“ juures walwab, ei pea mitte laulma!“ Üksna rahulikult tõuuis Kingisepp oma istmelt ülesse, koputas korra haamrega „furnule“ päha ja ütles: „Kes „furnut“ on, ei pea ka mitte enam rääkima!“ Silma pilk kargas „furnu“ puusärgist